

BISERICA ȘI SOCIETATEA

On. Direcțiunea Liceului „M. N. Coarță” Arad

REVISTA OFICIALA A EF

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

APARE DUMINECA
Redactor: Pr. Ilarion V. Felea

ABONAMENT
Pentru particulari

OSANA!

Acesta este cuvântul ce l-a rostit poporul care venise la praznicul sărbătorii Pastelui în Ierusalim, atunci, când Mântuitorul Iisus Hristos și-a făcut intrarea triumfală în cetatea Sfântă.

El venia din Betania în Ierusalim, după ce cu câteva zile înainte înviase pe Lazăr din morți și cei mai mulți auziseră despre minunile ce le-a făcut Iisus.

Sf. evangheliști ne povestesc toate amănunțele, cu o gravitate deosebită, tot ce s'a petrecut, atunci, când Mântuitorul ajunge la Ierusalim.

Poporul din Ierusalim privea această intrare a lui Iisus ca pe „cea mai măreată și frumoasă” pe care a putut-o vedea omul măretel și a omagiului, în „orașul regal” și în „templu”.

Poporul vedea pe Iisus ca pe un rege, un triumfător, ca pe un realizator al împărăției pămâtenice. Da! El era Mesia, dar împărăția Lui nu era din această lume.

Iisus Hristos, călare pe asin, ca un „Print al Păcii”, ca un Mântuitor al sufletelor, simplu, așa cum toată viața Lui a fost, modest și îngrijorat a intrat în Ierusalim.

Și „Fiica Sfomului” o putut să-L vadă pe „Împăratul Păcii”, blând și plin de dragoste, ca și atunci, când cu puterea-I dumnezească, l-a vindecat pe bolnavi, — a oprit furtuna mării, a certat vânturile, a înviat pe cei morți și le-a dăruit speranțele vieții vesnice...

„Mulțimea își așternea vestmintele în calea Lui, iar alții tăiau stâlpi din copaci și le așterneau asijderea în cale, pe când cetele care mergeau înaintea Lui și care veneau după El strigau: Osana Fiului lui David; Bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului; Osana întru cei de sus!” (Matei XXI, 8—9).

Tabloul acesta trebuie înțeles în legătură cu tot ce a făcut Mântuitorul pentru poporul

care l-a urmat din Betania până în Ierusalim. Și aci erau Galileeni și mulți streini veniți la sărbătoarea Pastelui.

Exegeții creștini Fillion, spune: „Osana, din Duminica Stălpărilor a devenit „Tolle, crucifige eum”, din vinerea sfântă. Să ne gândim, spune același exeget creștin la Romani: „Căci stânca Tarpelană e aproape de Capitoliu”. (Vol. III, pag. 225).

Sf. Ioan ne mărturisește: „Acum este judecata acestei lumi; acum stăpânitorul acestei lumi va fi gonit afară” (XII, 31).

Urmează pentru Iisus Hristos zile grele, nespuse de triste. După entuziasm și Osana, vine Crucea grea, unde-și va da ultima suflare Fiul lui Dumnezeu. El moare pentru ca să mântuiască pe oameni de păcat. „Duminica Florilor”, înseamnă reînvierea naturii, în sufletele noastre să se sălășluiește „pacea și bunăvoința” între oameni, să fim „ascultători până la moarte”, și totdeauna gata să facem binele tuturor celor nevoiași, celor săraci și singurați.

Să nu închidem ochii sufletului nostru, ci în toate împrejurările vieții să fim călăuziți de duhul triumfal din cetatea Ierusalimului.

Să ne gândim cu drag la Acela care în tăcere a străbătut calea plină de însuflețire și de jertfă a biruinței vieții asupra morții.

Și noaptea grea a păcatelor, cari se dezlănțuie în sufletele noastre, și gândurile chinute ale patimilor zadarnice, să le alungăm prin iubire, dreptate și pace. Este legea supremă ce ne-a dăruit-o Fiul lui Dumnezeu, străbătând locurile, care a trebuit să moară pe Cruce, pentru ca să renască o nouă lume, mai blândă, în care porunca cerului — iubire între oameni — să devină o realitate și o credință vie.

Osana! E cântecul de ahtiere, de biruință și de pace dornică al umanității suferinde azi.

„Astăzi a venit Mântuitorul în cetatea Ierusalimului, să plinească scriptura; și toți

au luat în răini stâlpi și bainele sale le-au așternut Lui, cunoscând că însuși este Dumnezeuul nostru; căruia strigă herovimii nelăcesat: Osana! celui dintru înălțime bine ești cunoscut, cel ce ai multime de îndurări, miluș-te-ne pe noi”.

Prof. C. RUDNEANU

Mucenicii noștri

În decursul veacurilor, în sfera oricărei activități omenești se poate constata în timpuri diferite ivirea anumitor idei și concepții noi, care au produs o schimbare radicală de valori, care dominau până într'un moment dat, și care au fost înlocuite cu altele considerate de inovatorii lor revoluționari mai bune, mai superioare.

Față de aceste idei noi, cari au revoluționat gândirea și activitatea omenească, societatea s'a arătat la început, în general, refractară și plină de neîncredere. Acest refractarism se poate explica și prin faptul că aceste inovații întrerupeau deprinderile vechi, mersul curent al vieții, turburau structura socială după care omenirea își avea organizată viața. De aci s'a ivit pentru elaboratorii noilor idei și greutatea de a-și impune concepțiile lor, care abăteau via a omenească pe alte cărări, decât pe cele bătătorite de tradiție.

Probele și mijloacele folosite de ei pentru biruința ideilor au fost diferite și în mare parte succesele lor au fost în strânsă dependență de superioritatea și de măreția impresionantă a acestor mijloace. Proba jertfei și a morții a fost și este cel mai obișnuit, cel mai bun și mai convingător mijloc prin care se impune și se asigură triumful ideilor. O idee este primită de către omenire în măsura în care știi să te sacrifici, să te jertfești pentru ea. Sacrificându-te impresionezi și convingi și dacă nu contemporaneitatea, desigur posteritatea își va da seama că o idee, o credință pentru care ai fost în stare să te jertfești nu poate fi desconsiderată, fiindcă nu este ceva de rând ci ceva superior și care merită să fie primit. Exemplul lui Socrate este edificator. Sfârșitul tragic al vieții sale a fost piatra de încercare a concepției sale morale. El care a învățat pe alții cum să trăiască, a știut să-i învețe și cum trebuie să se jertfească și să moară-pentru o credință. Și cu toată ura contemporanilor moartea lui Socrate a exercitat o înrăurire înălțătoare până azi, căci după cum spunea cineva „nu moartea este tristă ci viața lipsită de o semnificație superioară, semnificație pe care nici o nedreptate n'o poate înjosi, iar moartea n'o poate decât înnobila”.

Dintre toate ideile și concepțiile care au revoluționat viața omenească, ideile răspândite de creș-

tinism au fost și sunt de o înălțime și de o sublimitate pe care n'a atins-o nicidecum înțelepciunea omenească și au avut o putere de prefacere a sufletelor cum n'a avut nici o altă doctrină a vreunui filosof sau întemeietor de religie. De aceea cu multă dreptate zicea Goethe: „Progreseze cultura spirituală oricât de mult, crească științele în oricât de largă extindere și adâncime, lărgească-se spiritul omenească oricât va voi, nicidecum el nu se va înălța peste sublimitatea și cultura morală a creștinismului, așa cum ea strălucește și luminează în Evangheliile”.

Creștinismul declară pe oameni fiii lui Dumnezeu, desființând sclavia și ștergând privilegiile pe care le avea bărbatul asupra soției și copiilor. Aceasta înseamnă întronarea deplinei egalități înaintea lui Dumnezeu, înseamnă introducerea domniei dragostei între oameni și a frăției tuturor oamenilor și popoarelor lumii.

Nicio altă religie nu s'a impus și nu s'a răspândit mai repede decât creștinismul. Acest fapt se datorește desigur în primul rând dumnezeirii sale, originii sale divine, dar nu este mai puțin adevărat că la aceasta au contribuit în mare măsură cei care s'au jertfit și au murit pentru biruința creștinismului, mucenicii sau martirii.

Mucenicii sau martirii sunt aceia care fac apostolat, adică răspândesc Evangheliile în lume, până la martiriu suferind cele mai groaznice chinuri și biruind cele mai grele obstacole. E destul să deschidem Mineiele, martirologiile și viețile sfinților și ne vom cutremura de cruzimea torturilor și felurimea pedepșelor cu moartea la care erau supuși primii creștini, în vremea prigoanelor, pentru credința lor. Ioan Botezătorul a primit în temniță tăierea capului, Petru e răstignit cu capul în jos, Pavel moare prin tăierea capului, arhidiaconul Ștefan e ucis cu pietre. Și totuși nimic nu a putut să clatine nici credința, nici speranța, nici iubirea acestora față de Mântuitorul, față de Evanghelie și față de Biserică. „nici viața, nici moartea, nici oamenii, nici îngerii, nici cerul, nici iadul” cum spune sf. apostol Pavel.

Prin tăria de caracter și prin curajul cu care au răbdător durerea morale și fizice până la moarte mucenicii au dat exemplul cel mai strălucit de bărbăție creștină.

Din lungul șir al mucenicilor și mucenițelor se ridică sfântul și marele mucenic Gheorghe prin nemuritoare pildă de bărbăție creștină pe care ne-a dat-o. Amenințat cu cele mai înfricoșătoare chinuri, cu pierderea gradului de voevod, cu temnița și cu moartea, el vorbește astfel în fața împăratului Dioclețian: „Până când, o împărate, și voi cruzi dregători, veți porni mânia voastră asupra creștinilor, făcând judecăți nedrepte asupra unor oameni nevinovați?.. Pentru ce îi prigoniți? Au credeți, oare, că zeii voștri sunt vii și puternici?... Vă nebuniți și vă

Înșelați, că singur Dumnezeu creștinilor este viu și adevărat"... — „Cine te-a îndemnat la o vorbire atât de îndrăzneală?" îl întreabă împăratul. Iar el răspunde: „Adevărul". — „Care adevăr?" — „Iisus Hristos cel prigonit de voi!" — „Ești și tu creștin?" — „Sunt rob al lui Hristos și nădăjduiesc în el."

Când după lungi chinuri, pe care le suferă cu bărbăție Sf. Gheorghe, împăratul e gata să-l ierte, ba chiar să-l rasplatească cu daruri, numai să se întoarcă și să se facă iarăși păgân, mucenicul răspunde: „Nu-mi trebuie toate cinstirile și bunătățile tale, că ele nu vor putea să mă despartă de stăpânul meu, Domnul Hristos, căruia până la moarte rob îi sunt". (Al. L. Moldovanu: Viețile sfinților).

Și a primit mai bucuros moartea de martir, decât să se lapede de Hristos.

Înaltor exemplu de bărbăție și voință creștină a dat și sf. mucenic Dimitrie, care prin moartea sa a pecetluit credința sa nestrămutată și nesocotind gloria deșartă a lui Maximian, unde era în rang mare, a ales gloria în armata lui Hristos cu toate că cea din urmă era plină numai de chinuri și de necazuri.

S'ar putea enumera astfel mii de exemple de bărbăție, de care au dat dovadă mucenicii și mucenicele prin jertfa lor.

Jertfa multor de mucenici a fost necesară căci după cum Mântuitorul, dacă nu s'ar fi rastignit poate că nu ar avea cult universal, biserici, apostoli și mucenici în toată lumea, tot așa și creștinismul ar fi biruit și s'ar fi impus cu mult mai greu fără jertfa celor ce au primit cununa muceniciei.

Statormicia și barbația cu care au suferit chinurile mucenicii pentru numele lui Hristos au arătat lumii că izvorul din care ei sorbeau puterea și curajul de a rabda chinurile este supranatural, de origine divină și că acest izvor trebuie primit de toți fiindcă este cel mai adevărat și cel mai superior.

Prin moartea lor ei au pecetluit puternica mărturie despre credința în adevărul lui Hristos. Jertfindu-se mucenici au biruit deodată două lumi: lumea păgână care-i prigonea și în care au propagat religia cea nouă și lumea raului dinlauntru inimii care-i ispitea să-și tradeze rostul vieții și scopul Evangheliei.

Ei știau că vor fi prigoniți și uciși pentru Hristos și totuși îndrăzneau fiindcă erau încredințați cum spune sf. apostol Pavel că „pătimirile vremii de acum nu se pot asemăna cu slava cea viitoare care ni se va descoperi". Vrednici ostași ai lui Hristos, ei așteaptă cu înfrigurare „locurile fiecării negrăite din cetatea Ierusalimului Ceresc". Căci după cum luptătorii care se întorc biruitori în patrie sunt primiți cu flori și cununi de glorie, tot așa se primesc martirii în patria cerului.

„Sângele martirilor e sămânța creștinilor — haina

de purpură a Bisericii și semnul celui mai frumos, celui mai sincer și mai devotat apostolat" spunea cineva — „Scoate-ți apostolatul și martiriul din istorie și din religie, din calendare și din cărțile de școală și vedeți ce mai rămâne".

Biserica are cultul martirilor așa după cum neamurile își au cultul eroilor și al oamenilor mari. Cununile muceniciei lor sunt cele mai strălucite coroane de glorie și cele mai frumoase exemple de urmat. Tineretul în deosebi poate scoate din viața mucenicilor exemple de caractere morale, impodobite cu cele mai înalte virtuți creștine. Formându-și caracterul în spiritul acestor exemple tineretul va putea contribui la fel ca generațiile precedente la progresul neamului său și al omenirii întregi, îndeplinindu-și astfel rolul său în viață.

L. Capitan

elev cl. VIII. Lic. Moise Nicoară.

Nebunul cu crucea

În fiecare zi, aproape la aceeași oră, pe la ora când și-o fi dus Domnul Hristos crucea în spre muntele Golgota, apărea pe străzile Ierusalimului un bătrân cu o cruce grea și butucănoasă în spate. Nu vorbea cu nimeni, nu-i vorbea nimeni. Nu se știa dacă era un smintit care se credea Hristos, sau dacă era vreun pelerin ce-și împlinea canonul tainic și greu.

Dormea într-o peșteră de pe Muntele Maslinilor. Când răsarea soarele, ieșea din vâgauna, își arunca privirea cercetătoare peste oraș și se uita la fiecare cupolă de biserică ca și când s'ar fi așteptat să se întâmple o mare schimbare în decursul nopții. După ce se convingea că-s toate ca'n ajun, ofta adânc și se întorcea în peșteră.

Își așeza pe cap o cunună de spini, își lua pe umeri crucea și cobora printre lăzuri și vit până la poarta zidului ce împrejmuia grădina Ghetsemani. Aci își improptia crucea de zid și aștepta. Din când în când se uita prin gaura cheii. Când zărea vreun franciscan umblând prin grădină sau apropiindu-se de ușă, își lumina fața și-și freca mâinile cu mulțumire. Imediat însă dădea din cap nemulțumit. Nu era cel pe care-l aștepta.

Își lua din nou crucea. Pornea în spre valea lui Iosafat unde se afla cimitirul evreesc. O țara cu zgomot mare peste țespezile mormintelor, oprindu-se din când în când și ascultând ca și când l-ar fi strigat cineva. Dar nu era nimeni. Ofta adânc și pornea mai departe.

Cu opintiri și suspine tot mai dese urca creasta Sionului până la biserică armenească. Aici iar depunea sarcina și privea prin gaura cheii. Dela un timp apuca mânerul clopotului și suna. La zgomotul pașilor zâmbea mulțumit și se pregătea să-și ia cununa de

pe cap. Imediat ce se deschidea însă ușa, slujitorul bisericii îi făcea un semn negativ din cap. Canonitul privea prin deschizătură în curtea lui Caiafa. Nu era nimeni. Era curtea în care s-a lepădat Petru de Mântuitorul.

Mai trecea pe la câteva moschei spre a avea aceeași dezamăgire. Dela un timp o apuca către drumul pe care a trecut însuși Iisus în ziua pătimirii. Străbătea străzile populate, se uita în fața celor pe lângă care trecea, aștepta și iar pornea cu mare înfrustrare. Vănzătorii de apă și zarzavagii, văzându-l plin de sudoare și praf, îl dăruiau cu câte-o ulcică de apă ori cu o mână de fasole sau fistic. Le lua cu bucurie, dar imediat după aceea devenea trist și des-nădăjduit. Își aducea aminte că altceva a așteptat.

Ajuns în Drumul Crucii, părea mai ușurat, mai plin de nădejde. Ca un rob ce avea încurând să se elibereze. Se opria la fiecare popas din cele patru-sprezece care erau însemnate cu câte un stâlp de piatră. În dreptul primei stații, pe locul unde a fost arătat Iisus poporului de către Pilat, era o mănăstire de malci. Aci își arunca crucea jos, ca și când ar fi fost sigur că n-avea s'o mai ridice; bătea puternic în poartă și înainte de-a i se deschide, își lua cununa de pe cap și o arunca la câinii cari moșăiau prin prejur. Cel din lăuntru îi cunoșteau bătăile. O maică deschidea un oblon și-i întindea un codru de pâine. Purtătorul de cruce se umplea de mânie, lăsa pâinea să cadă jos și se tânguia cu glas tare și desnădăjduit. După un răstimp se resemna, ridica pâinea, o mânca fără poftă, își aduna semnele suferinței și pleca.

Aceeași nădejde de slobozire, urmată de dezamăgire o avea în dreptul fiecărui popas. După ce parcurea întreg Drumul Crucii, revenea din nou printre mulțimea străzilor, producând cu crucea lungă aceeași piedecă ca și neguțătorii cu cămilele încărcate. Totuși, nu-l certa și nu-l înjura nimeni.

Trecea în sfârșit și pe la palatele arhierilor și ale patriarhilor. Vinerea era la Zidul Plângerii unde Evreii cu fața peste piatra rece se jeleau după măreția templului, după puterea de odinioară, după proorocii cari zăceau în morminte, după arhierii cari s-au rătăcit și după regii pe cari i-a lepădat cel Atotputernic.

Intr-o zi, trecu pe lângă o trăsură cu niște pelerini tocmai de atunci sosiți în Ierusalim. Se opri și făcu ceea ce avea obiceiul să facă totdeauna când întâlnea pelerinii noi sosiți. Ridică ochii și mâinile către cer și oțtă ca și când ar fi cerut ajutor.

Pelerinii mișcați, dar nu surprinși, dimpotrivă, ca unii cari se așteptau ca cea dintâi priveliște din Ierusalim să fie aceasta: un om, un Hristos cu cruce, se grăbiră cu mila să coboare și să ajute bătrânului să-și ducă povara. Coloniști de același neam cu pelerinii, cari erau deja de mai mulți ani în Ierusalim și cari veniseră la gară în întâmpinarea consătenilor,

văzând graba pelerinilor de a-l ajuta pe bătrân, îi împledecară explicând:

— „Nu vă osteniți. E un nebun care zilnic face așa. Își închipuie că poartă crucea lui Iisus și se consideră obligat s'o poarte până în ziua când va găsi pe un altul să o ducă în locul lui”.

Noii veniți îi lăsară în pace; iar „nebulul”, până ce-l pierdură din ochi, ținu brațele ridicate, cu o expresie de adâncă mulțumire și fericire în ochi.

Aceasta fu ultima dată că-l mai văzu cineva pe stradă. În zădar îi așteptară a doua zi leproșii dinaintea porților. Numai deranjă nici pe cel cari își plângeau morții prin cămășile, nici pe paznicul din curtea Caiafei, nici pe maicile de pe Sion, pe cel din moscheie și pe vănzătorii. Nu știură nimeni să spună ce s'a întâmplat cu el. Dacă a murit cumva în peșteră-l, ori dacă s'o fi întors în țara îndepărtată din care va fi venit.

Ceea ce se știe sigur fu aceasta, că nu-și mai purta sarcina grea și simbolică. A doua zi după sosirea noilor pelerini, la ușa casei unde fură găzduiți, se găsi înproptită crucea pe care o purtase atâția ani bătrânul „smintit”.

După L. de Gh. Perva

Uniunea Preoților

Democrați din România

— Principii și Normativ pentru organizare —

Faza în care se află războiul actual, pune în țările eliberate, între care se află și țara noastră, problema unei cât mai largi libertăți de exprimare a gândurilor, de libertate a conștiinței, de asociere, de apărare a drepturilor și intereselor individuale și pe clase, daruri naturale ce fuseseră înăbușite până acum de tirania și despotismul unor regimuri politice azi pe cale a dispărea complet, — încât, ea nu poate lăsa indiferenți pe cei ce au menirea de a le apăra și desvolta, și între care printre cei dintâi, se numără și Biserica noastră creștină ortodoxă.

În faza aceasta, pe deoparte de prăbușire a unor regimuri barbare, de nimicire a unor idei ce aveau tendința de a ține omenirea încătușată și în stare de obscurantism, — iar pe de altă parte, de renaștere a unei lumi, cu ideile de libertate și de dreptate, ce se trasează pe marile principii ale creștinismului, Biserica prin reprezentanții Ei, nu trebuie să rămână indiferentă, ci din contră, ea trebuie să participe în mod activ la desăvârșirea operei de democratizare a țării, dând concursul neprecupețit, tuturor factorilor ce au constituit după data memorabilă de 23 August 1944, **FRONTUL NAȚIONAL DEMOCRATIC**.

Păstrând deci nealterate principiile, așezările, cultul și dogmele creștine, clerul trebuie să se identifice în totul, cu interesele și aspirațiunile sociale ale celor mulți și obidiți, luminând în spirit creștin, cu blândete și bunătate, masele, în acțiunea lor de revendicare și îndreptățire socială.

Convinși de necesitatea unei Biserici vii, active, — așa cum a fost înțeleasă de Mântuitorul, — susținătorii ideilor de iubire și respectare a ființei umane, au întins o mână frățască Bisericii, nu numai pentru ducerea unei acțiuni comune pentru triumful acestor idei, dar mai mult, spre a se spulbera incriminarea ce s'ar putea face instituției noastre, că ar fi refractară tendințelor de democratizare a țării și așezămintelor ei.

Intrucât deci, Biserica creștină ortodoxă, prin însăși natura și ființa Ei este profund democrată;

Intrucât iarăși prin natura Ei, nu poate sprijini despotismul și aviditatea, violența și cruzimea;

Deoarece morala și doctrina Ei, se întemeiază numai pe iubire în primul rând, care trebuie să se îndrepteze către cei ce au nevoie de sprijin moral și fizic, adică spre ajutorarea clasei mai numeroase, a celor ce au o existență plină de lipsuri, suferințe și privațiuni;

Intrucât Biserica este chemată în primul rând, să țină popoarele într-o stare de pace permanentă, unindu-le împotriva națiunilor ce ar voi să se îmbogățească prin cuceriri și dominație, în dauna binelui omenesc;

Pentru toate aceste motive și altele de ordin creștinesc, social și național, — s'a constituit în București o „*Uniunea Preoților Democrați*“, titulatura care desigur că va dispărea, odată cu încadrarea întregului cler ortodox român în acțiunea preconizată de această grupare, în care ea a început deja să activeze într-un ritm cât mai viu și cu vâdite faloase, nu numai pentru interesele sociale generale, dar chiar pentru interesele clerului nostru.

Uniunea urmărește în primul rând, învierea ideilor democratice în sânul clerului și poporului român, potrivit doctrinei creștine și marilor aspirațiuni sociale ale poporului român, combaterea politicii statelor totalitare, ca necomforme cu principiile creștine, precum și acordarea concursului nemulțat tuturor factorilor care luptă pentru reșezarea țării în rândurile țărilor democratice, și în vederea întăririi legăturilor cu marii Aliați ai țării, cu deosebire, pentru o legătură trainică, atât cu Biserica, cât și popoarele ce formează Uniunea Republicelor Sovietice Ruse.

Cum, lupta în această direcție este dusă în mod sincer și cu toată convingerea de către *Frontul Național Democrat*, se înțelege că Uniunea Preoților Democrați, — fără a se afirma în mod activ în vălmășagul luptelor politice, cu atât mai mult cu cât

în sânul său sunt acceptați ca membri și preoții ce sunt înscrși în diversele partide politice din țara noastră, — va da tot concursul său, *Frontului Național Democrat*, pentru triumful deplin al programului deja anunțat al acestui Front.

Cât privește realizările și programul U. P. D., pentru prestigiul Bisericii noastre și pentru interesele materiale ale clerului, am început:

1. Prin participarea la Soborul ținut de Biserica Ortodoxă Rusă la Moscova, pentru alegerea Patriarhului său, ceea ce de altfel au făcut și toate celelalte Biserici Ortodoxe cu caracter istoric din țările care s'au încadrat principiilor de largă democrație, ce străbat lumea dela un capăt la celălalt.

2. Cu prilejul ținerii Congresului Uniunii Sindicatelor din România, am spus cuvântul nostru și am arătat că Biserica este cu toate puterile Ei în sprijinul luptei de ridicare a celor ce au fost oprimați, năpăstuiți, nedreptățiți și exploatați de lăcomia celor ce voesc să se îmbogățească din munca grea a aproapei lor.

3. Cu aprobarea forurilor superioare bisericești, în curând vom înființa un Sindicat al tuturor slujitorilor Bisericii Ortodoxe, pentru susținerea nevoilor și intereselor materiale ale Bisericii și slujitorilor Ei.

4. Pentru a i se de puțință de pregătire și promovare în ritmul vremurilor, slujitorul altarului trebuie să fie în afară de grijile zilei de mâine, și de aceea, vom lupta cu toată stăruința pentru buna stare a clerului și ne bucurăm că *Frontul Național Democrat*, în programul anunțat, a înțeles să ocrotească interesele materiale ale Bisericii, fără de care nu se poate întreprinde nici o operă de caritate, de propagandă și misiune.

5. Înțelegem că în activitatea noastră să fim în strânsă legătură cu ierarhia, și împreună să meditam și să înfaptuim, toate reformele de care s'ar simți nevoie în Biserica noastră.

6. Dorim întreținerea celor mai strânse legături cu toți fiii noștri sufletești, de orice situație socială, iar față de alta religie sau confesiune, preconizăm o atitudine de omenie și respect, făcându-ne tuturor, toate, ca pe toți să-i dobândim.

Organizația: Uniunea Preoților Democrați, care se bucură de încuviințarea și binecuvântarea Înalt Prea Sfințitului Patriarh al Țării, grupează în sânul ei pe toți clericii (arhierei, preoți, diaconi) și teologii (profesori, intelectuali cu sentimente democratice) și organizează: întruniri, cercuri de studii, conferințe, congrese, șezători, editare de reviste, ziare, broșuri, etc.

Membrii săi sunt: onorifici, activi și simpatizanți.

Pentru a fi înscris în Uniune se cere adeziunea scrisă.

Uniunea este condusă de un comitet central, ales de Adunarea Generală și compus dintr'un președinte, vice-președinte, un secretar, cinci membri și doi cenzori.

Comitetul central se întrunește odată pe săptămână, iar în caz de descompletare, se întregeste prin cooptare, până la Adunarea Generală.

Secțiile județene sunt conduse de comitete județene, după aceleași norme. Pentru însărcinări speciale, se pot forma comisiuni de 2—3 membri, care lucrează sub conducerea Comitetului.

În fiecare județ se va înființa de îndată un Comitet provizoriu, care va încunoștiința despre aceasta Comitetul Central — cu sediul în București Calea Victoriei Nr. 202 — activând în primul rând pentru recrutarea de membri și organizarea Uniunii în județ.

Activitatea va fi adusă la cunoștința Comitetului Central la fiecare 15 zile, prin rapoarte amânunțite, trimițându-se totdeauna și lista noilor membri, cum și hotărârile adunărilor județene, spre ratificare.

Clericii care s'au dovedit a fi dus în trecut acțiuni cu caracter antidemocratic, dar înțeleg ca în viitor să sprijine acțiunea Uniunii, vor însoți cererea de înscriere cu memorii documentate, urmând ca înscrierea să fie valabilă numai după aprobarea Comitetului Central, pe răspunderea președintelui Comitetului Județean.

Concomitent, Președintele Comitetului Județean, va lua contact cu conducătorii partidelor politice din Frontul Național Democratic, din județ, și va raporta rezultatul colaborării.

Comunicându-Va aceste principii, ce motivează pe deplin necesitatea înviorării unei acțiuni a clerului ortodox român prin Uniunea Preoților Democrați, cum și programul și modul de organizare al acestei uniuni, nu ne îndoiim că ni se va da concursul atât de către frații preoți cât și de către binecredincioșii creștini ortodocși, pentru triuful ideilor de care suntem animați în momentele acestea cu perspective de profunde schimbări și transformări, sociale, — neuitând nici un moment, că majoritatea locuitorilor țării, sunt în același timp și membri Bisericii noastre Creștine Ortodoxe și că în aceste momente, sarcina îndrumării lor spirituale și sociale, ne revine în primul rând nouă preoților; conducătorii lor sufletești de totdeauna, și că binele țării, atrage în chip neîndoios și binele Bisericii.

Câtă vreme reprezentanții Bisericii, vor fi alături de popor, de năzuințele și îndreptăcirile lui sociale, nici poporul nu va putea să fie decât tot alături de Biserică, pentru triuful adevăratului Creștinism.

Cu frățești și creștinești salutări

Președintele Uniunii Preoților

Democrația din România:

Pr. C. Burducea

Secretar:

St. Suseanu

Uniunea preoților democrați secția Arad

Iubiți frați în Hristos,

După cuvântul Întemeietorului ei: „Fiți desăvârșiți, precum și Tatăl vostru cel din ceruri este desăvârșit”, Biserica a stat sub semnul progresului neconținut. Astăzi ca totdeauna, ea cunoaște vremurile, sesizează necesitățile și recunoaște curentul care deschide calea spre progres și ideile care domină și care s'au părguit sub razele fierbinți ale evoluției istorice.

Idealul omenirii care strălucește la orizontul vremii de azi este democrația. Biserica noastră națională s'a identificat în toate vremurile, în cursul istoriei neamului românesc, cu idealurile și aspirațiile juste ale poporului. Aceasta o face dintru început și o face și azi, când slujitorii altarelor constituindu-se în Uniunea preoților democrați, înțeleg, ca prin activitatea lor sporită să fie alături de popor, în slujba poporului, susținând guvernul pe calea adevăratei democrații. Chemam pe această cale pe toți frații noștri, în Hristos, ca după ce au citit îndrumările de acțiune și organizare a Centralei „Uniunii preoților democrați din România” de sub presidenția părintelui Ministru Burducea, publicat în acest număr al toii, luând cunoștința și despre constituirea unei Secții Eparhiale a acestei Uniuni, să și trimită adeziunea în scris, pentru intrarea în Uniunea preoților democrați.

Formularul tip, pentru această adeziune este următorul: Declarație, Numele, ocupația, adresa... Activitatea ponticală anterioară... Cer să fiu primit în organizația „Uniunea preoților democrați”, activând și susținând, în temeiul Evangheliei, opera de democratizare reală a țării. Data și semnatura. Nu ne îndoiim că glasul de chemare al vremurilor va fi înțeles de toți. Adresele de adeziune vor fi trimise, sau depuse la Sediul Uniunii în Strada Episcopiei No. 60—62.

Comitetul Uniunii preoților democrați
Secția Arad.

Informațiuni

= CONSTITUIREA UNIUNII PREOȚILOR DEMOCRAȚI SECȚIA ARAD. Ca urmare la apelul publicat în numărul trecut al revistei noastre s'a ținut în Arad în ziua de 24 Aprilie a. c. adunarea de constituire a Uniunii preoților democrați secția locală, la care au luat parte un număr însemnat de preoți. Ședința a fost deschisă de Părintele Prot. Viorel Mihașiu,

președintele secției Arad a Asociației Clerului „Andrei Șaguna”. P. C. Să propune ca președinte ad hoc al adunării de constituire pe I. P. C. Să Părintele Dr. Nicolae Ponoroviciu, rectorul Academiei Teologice, care luând cuvântul arată că Biserica ortodoxă a avut întotdeauna la bază principii adânc democratice. Aceste principii, care derivă direct din învățătura Mântuitorului, s-au făcut evidente în decursul vremii, atât în alcătuirea doctrinei și a organizației sale, cât și în purtarea de grijă pentru nevoile întregului popor dreptcredincios. În special în Biserica noastră ortodoxă română, acest spirit democratic a fost cheia de bază a Statutului sagunian și a actualei legi de organizare după care se conduce această Biserică. Dat fiind acest adevăr, este firesc ca și astăzi când în țara noastră în urma actului istoric dela 23 August 1944, s'a reîntors conducerea democratică. Biserica s'a și desprins eliberării s'ăi, contribuția și tot conștientizării. Propune ca în acest scop s'ă se constituie și aici la Arad o secție a Uniunii preoților democrați din România, fapt pe care adunarea îl aprobă.

Se citesc apoi directivele de organizare primite dela conducerea centrală, după cari au urmat discuțiuni de lămurire la cari a luat cuvântul și Părintele V. Lugoian delegatul Uniunii patrioților din loc. În urma acestora se designează o comisie de candidare, care propune următorul comitet de conducere provizorie: Președinte: Prot. Viorel Mihuțiu; vice-președinte: Prof. Dr. Petru Dehelean; secretar: Pr. Demian Tudor. Membrii: Dr. Nicolae Ponoroviciu, rectorul Academiei Teologice, Sava Tr. Seculin, cons. ref. eparhial, Prot. Florea Codreanu, Pr. Petru Rogdan, Pr. Ioan Brândas; Cenzori: Pr. Zenobia Brădean și Pr. Remus Oancea. Adunarea primește cu unanimitate această propunere.

Noul președinte luând cuvântul arată că cea dintâi menire a acestui comitet provizoriu este de a strânge adevărați dela ceilalți C. Preoți din eparhie și de a conlucra cu toate organizațiile democratice locale. De încheiere adunarea hotărăște să se expedieze următoarele telegrame:

Domnului

Dr. PETRU GROZA

Președintele Consiliului de miniștri

București

Preoții ortodocși din Eparhia Aradului constituindu-se astăzi cu binecuvântarea ierarhului în secția Aradului a Uniunii preoților democrați din România vă exprimă întreg devotamentul și vă asigură că sunt cu tot sufletul alături de gu-

vernul prezidat de DVoastră, în lupta ce o duc pentru democratizare, spre binele și fericirea țării.

Prot. Viorel Mihuțiu
președintele secției Arad a uniunii
preoților democrați din România

Părintelui

CONSTANTIN BURDUCEA

Ministrul Cultelor

București

Preoții ortodocși din Eparhia Aradului constituindu-se astăzi cu binecuvântarea ierarhului în secția Aradului a Uniunii preoților democrați din România vă exprimă întreg devotamentul și vă asigură că sunt cu tot sufletul alături de Prea Cucernicia Voastră în lupta pentru adâncirea democratizării vieții bisericești spre binele credincioșilor și slava sfintei noastre biserici ortodoxe.

Prot. Viorel Mihuțiu
președintele secției Arad a uniunii
preoților democrați din România

Domnului

Profesor PETRU CONSTANTINESCU-IAȘI

Ministrul Propagandei

București

Preoții ortodocși din Eparhia Aradului constituindu-se astăzi cu binecuvântarea ierarhului în secția Aradului a Uniunii preoților democrați din România vă exprimă întreg devotamentul și admirația pentru lupta îndelungată și dărușă dusă pentru principiile democratice și democratizarea vieții bisericești.

Prot. Viorel Mihuțiu
președintele secției Arad a uniunii
preoților democrați din România

— ȘEDINȚA INTERȘCOLARĂ A ELEVILOR ȘI ELEVELOR ORTODOXE, DELA ȘCOALELE SECUNDARE DIN ARAD. La sărbătoarea Sf. M. M. Gheorghe, patronul tineretului s'a ținut la Capela „Sf. Dumitru” din Arad-Pârneava, ședința interșcolară a elevilor și elevelor ortodoxe, dela școalele secundare din Arad, după programul stabilit de Cercul Catehetic eparhial.

La sf. Liturghie servită în soborul compus din Io. Stavr. Caius Turicu, protopopii-prof-sori Iul. Hălmășean și Sabin Ștefea, preotul Ioan Berghian și diaconul Simion Moleriu, a luat parte și P. S. Părinte Episcop Dr. Andrei Magieru. Ansamblul coral, condus de pâr. diacon Oct. Li-

poven și Ds. E. Pap, profesori de muzică, a dat răspunsurile liturgice.

După sf. Liturghie, pâr. C. Turicu în calitate de președinte al Cercului catehetic, mulțumește P. Sf. Episcop pentru participare și publică rezultatul concursului pentru temele: „Viața de mucenice române” și „Sfinții noștri mucenici”, lucrate de elevele și elevii școlărilor recurdare.

Au fost premiate lucrările următoarelor eleve și elevi: Nina Postolache cl. VIII-a și Elena Vajadi cl. VII-a dela Liceul „Elena Ghiba Birta”, Lucian Codreanu și Ioan Cănită cl. VIII-a dela Liceul „Moise Nicoară” și Gheorghe Cănga și Ioan Urda cl. VIII-a dela Liceul „Comercial”.

După citirea lucrărilor, Prea Sf. Sa Părintele Episcop Andrei, a adresat tineretului o cuvântare în care a arătat că, cine cunoaște pe Sf. Gheorghe și Sf. Dimitrie, nu mai are nevoie de nimic. Școala pe care trebuie să o facă tinerii de azi, este școala inimii, iar idealul tineretului român este, minte luminată și inimă curată.

Cuvintele Prea Sf. Sale, au fost ascultate cu mult interes și au hrănit urme binefăcătoare în sufletele tinerilor, dornici de viață religioasă morală.

Menționăm totodată că cercul catehetic enarhial a organizat în cursul acestui post, pe lângă predicile pentru elevii, despre cari am mai scris în coloanele acestei reviste, și conferințe pentru tinerii. În cadrul acestora Pâr. Protopop Florea Codreanu a conferențiat în Duminică III-a despre „Porunca cincia”, iar în Duminică V-a, Pâr. Consilier Caius Turicu a conferențiat despre „Libertate și muncă”.

— CERCUL RELIGIOS CURTICI a organizat misiuni religioase în parohia Curtici în zilele de 6, 7 și 8 Aprilie 1945.

În ziua de 6 Aprilie 1945 ora 3 d. a. s'au spovedit elevii dela școlăle primare, cu care ocaziune au cuvântat părinții catolici.

În ziua de 7 Apr. s'a celebrat Sf. Liturghie înaintea sfințită, cuminându-se 404 elevi; a predicat pâr. T. Mihăi din Macea.

La ora 11 s'a slujit Taina Sf. Maslu pentru 78 bolnavi.

D. a. la ora 3 vecernie și spovedirea credincioșilor cu care ocazie a predicat pâr. A. Leucian din Dorobanți.

Duminică ora 10 s'a celebrat sf. Liturghie pontificând Pâr. protopop F. Codreanu. S'au spovedit 56 credincioși. A predicat pâr. protopop F. Codreanu, despre pacea sufletului.

După masă ora 3 vecernie urmată la casa

națională de conferința pâr. protopop F. Codreanu despre „păcatul răzbunării”. Încadrată într'un program școlar dat de școala primară de fete.

La Macea la cuminerea elevilor a predicat pâr. T. Magos.

— CONDUCEREA EPISCOPIEI RÂMNICULUI ȘI NOULUI SEVERIN. Prin noua organizare a Eparhiilor a luat din nou ființă vechea și istorica Eparhie a Râmnicului.

I. P. S. Patriarh Nicodem de comun acord cu Ministerul Cultelor, a delegat pe P. S. Arhiepiscop Atanasie Bărlădeanu cu conducerea Episcopiei Râmnicului și Noului Severin până la alegerea titularului.

— Dl. TOMA IACOB, ȘEFUL COMPACTORIEI DELA TIPOGRAFIA ȘI LIBRĂRIA, DIECEZANĂ, împlineste pe ziua de 1 Mai a c 25 de ani de muncă devotată la această însemnată instituție eparhială. În tot acest timp Dsa a fost un îndrumător priceput și un muncitor conștiincios în branșa lui. Nu odată ne-a fost dat să-i admirăm gustul artistic și priceperea dovedită în lucrările pe cari le execută cu răvnă deosebită. Atari lucrări au fost de altfel trimise și la expozițiile mondiale din Paris, Berlin, New-York, unele fiind chiar premiate de Camera de Muncă din Arad. Cum Dsa depune aceiași strădanie devotată și în lucrările de apariție regulată a revistei noastre, încreștăm aci această aniversare, și-i dorim sănătate și aceiași răvnă la muncă.

Școala de Duminică

18. Program pentru Duminică 6 Maiu 1945.

1. *Rugăciune*: Învierea lui Hristos văzând...
2. *Cântare comună*: Cu trupul adormind. (70. Cânt. rel. pg. 31).
- 3-4. *Citirea Evangheliilor*: (Ioan 1, 1-17) și *Apostolului zilei* (Fapt. Ap. 1, 1-8) cu tâlcuire.
5. *Cântare comună*: Ziua Învierii... (70. Cânt. rel. pg. 30).
6. *Cette din V. T.*: David primește făgăduința despre Mesia. (II. Imp. 7, 1-17).
7. *Povești morale*: Iov se apără înaintea lui So-far și a prietenilor săi. (Iov c. 12 și 13).
8. *Intercărt*: (Poezii rel. etc.).
9. *Cântare comună*: Hristos a înviat din morți. (70. Cânt. rel. pg. 29).
10. *Rugăciune*: Încă ne rugăm Ție... (Liturghier pg. 149).

Nr. 14c2-1945.

Comunicat

Monahul Ghermano Dodenciu, dela sf. mănăstire Tismana, a fost exclus din monahism pe data de 20 Martie 1945. *Consiliul Eparhial.*